

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobce: **G. M.**
státní příslušnost Arménská republika
t.č. pobytem Pobytové středisko Havířov, Na Kopci 5, 735 64 Havířov –
Dolní Suchá

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 16. 8. 2019 č. j. OAM-93/LE-LE05-ZA13-2019, o udělení
mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 16. 8. 2019 č. j. OAM-93/LE-LE05-ZA13-2019 žalované Ministerstvo vnitra ČR neudělilo žalobci mezinárodní ochranu podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zák. č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). V průběhu řízení vzal žalovaný za objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je strach z muže, který po autonehodě požaduje po jeho synovi odškodné. Tento důvod nebylo možno podřadit pod důvody taxativně uvedené v ust. § 12 písm. a) a b) zákona o azylu a jelikož neshledal důvody ani pro udělení mezinárodní ochrany žalobci podle § 13, § 14, § 14a a § 14b téhož zákona, rozhodl tak, že se mezinárodní ochrana žalobci neuděluje.
2. Žalobce podal proti uvedenému rozhodnutí včasnou žalobu, ve které žalovanému vytýkal porušení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů v jeho ustanoveních § 3 a § 50 odst. 2, 3 a 4 a § 68 odst. 3. Podle žalobce žalovaný porušil také ust. § 14a zákona o azylu, neboť splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany ve formě doplňkové ochrany, jelikož mu v zemi původu hrozí nebezpečí vážné újmy. Dle žalobce je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť žalovaný nedostatečným důvodem posoudil možnost obrátit se s žádostí o pomoc na policii či jiné státní orgány. Důvodem jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany byly obavy z vydírání ze strany neznámých osob, které zapříčinily autonehodu v Moskvě a přitom požadovaly odškodnění po jeho synovi, který takové peníze neměl a začaly vyhrožovat celé rodině. Žalovaný se otázkou, zda je příslušnost k rodině, jejíž člen je zcela prokazatelně pronásledován, azylově relevantním důvodem, vůbec nezabýval. Dodal, že v Arménii nikdy nežil, nemá tam žádné kontakty a rodinné zázemí, v důsledku čehož nelze očekávat, že se bude moci v zemi původu účinně bránit. Závěrem své žaloby navrhoval, aby napadené rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.
3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby žalobce jako nedůvodné.
4. Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 8. 2019 č. j. OAM-93/LE-LE05-ZA13-2019 a z obsahu připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s.).
5. Z obsahu připojeného správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 14. 2. 2019. V rámci poskytnutí údajů k této žádosti dne 18. 2. 2019 uvedl, že je arménské národnosti i státní příslušnosti. Jeho manželka S. M. je rovněž žadatelkou o mezinárodní ochranu. Společně s manželkou opustili Arménii v říjnu 2018. Předtím žalobce žádal o udělení mezinárodní ochrany ve Francii v roce 2012 a v Německu v roce 2013. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že nějací Arméni nabourali jeho synovi auto dne 28. 1. 2019 v Moskvě. Tito lidé chtěli 4 miliony rublů a syn byl napaden. Žalobce sám žádné problémy v Arménii nebo Moskvě neměl. Jejich děti měly strach, že ublíží i jim, a proto je poslali pryč. Jiné důvody v žádosti žalobce

neuevedl. Dne 30. 5. 2019 byl s žalobcem proveden pohovor k jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z protokolu o tomto pohovoru vyplynulo, že žalobce opakoval stejný důvod žádosti a to, že jeho syn měl v Moskvě automobilovou havárii a muž arménské národnosti po něm požadoval peníze, přičemž vyvíjel nátlak na rodinu a vyhrožoval. Syn je proto poslal do České republiky, chtěl tak jemu a jeho manželce zajistit bezpečí. Žalobce při pohovoru dále uvedl, že v Arménii nikdy nežil, narodil se v Tbilisi a dříve měl gruzínskou státní příslušnost. Tuto mu gruzínské státní orgány odebraly poté, kdy bylo zjištěno, že si žalobce zařídil arménskou státní příslušnost. Do Arménie jezdí pouze navštěvovat příbuzné, přičemž v poslední době žil v Rusku, kam jezdil za prací. V průběhu pohovoru byl žalobce dotazován, z jakého důvodu nevycestoval z Ruska do Německa, kde mu byl udělen azyl, a odpověděl, že na tuto cestu neměl peníze. Azyl ve Spolkové republice Německo získal na základě zdravotních potíží staršího syna, který měl tuberkulózu a poškození obličeje po rvačce. Tento azyl měl žalobce před 5 lety, „napsali stop a vrátili se domů“, protože syn se ženil. Na otázku, zda mu v Arménii hrozí nějaké nebezpečí, odpověděl žalobce negativně. Součástí správního spisu žalovaného jsou i informace o Arménii a to údaje Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) 2018, informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č.j. 102114/2019-LPTP ze dne 14. 2. 2019 o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti a po návratu do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí, informace Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR ze dne 20. 6. 2018 o bezpečnostní a politické situaci v Arménii a informace téhož odboru ze dne 8. 7. 2019 nazvaná „Policie – zákonná ustanovení, ochranné mechanismy, korupce, reformy“.

6. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu, se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2, a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
7. Podle odst. 2 téhož zákonného ustanovení se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje
 - a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
 - c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
 - d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
8. Krajský soud považuje za nezbytné zdůraznit, že žalobou napadené rozhodnutí ze dne 10. 9. 2019 přezkoumal z hlediska žalobních bodů, tak jak mu to ukládá ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Žalobce v žalobě vytýkal žalovanému porušení citovaných ustanovení správního řádu, aniž by blíže uvedl, v čem konkrétně jejich porušení spatřuje. Tyto námitky byly tedy uvedeny v žalobě natolik obecně, že je blíže nebylo možno přezkoumávat; krajský soud nicméně z obsahu správního spisu zjistil, že si žalovaný pro

své rozhodnutí opatřil dostatek potřebných informací a skutečností a to jak poskytnutím základních údajů k žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, tak i podrobně provedeným pohovorem zaměřeným na důvody této žádosti. Potřebné informace žalovaný taktéž doplnil základními zprávami pojednávajícími o situaci v zemi původu žalobce, tj. Arménii, jejímž státním občanem, jak bylo v průběhu řízení zjištěno, žalobce je. Žalobce v žalobě uvedl, že rozhodnutí žalovaného „napadá v celém rozsahu ve výroku“, nicméně v žalobě není ani zmínka o tom, z jakého důvodu měl být žalobci udělen azyl podle ust. § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu.

9. Porušení ust. § 14a zákona o azylu spatřoval žalobce v tom, že mu měla být udělena mezinárodní ochrana formou doplňkové ochrany z důvodu hrozícího nebezpečí vážné újmy v zemi původu. Považuje rozhodnutí žalovaného v tomto směru za nepřezkoumatelné v tom, že nedostatečným způsobem posoudil možnost obrátit se s žádostí o pomoc na policii či jiné státní orgány. Důvodem jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany byly obavy z vydírání ze strany neznámých osob, které zapříčinily autonehodu v Moskvě, a přesto požadovaly po jeho synovi odškodné a začaly vyhrožovat celé rodině. S uvedenou žalobní námitkou nemůže krajský soud souhlasit, neboť žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí výslovně odkázal na informaci Odboru azylové a migrační politiky MV ČR ze dne 8. 7. 2019, která je součástí správního spisu a v níž se výslovně uvádí, že základní informace o tom, jakým způsobem se obracet na policii včetně žádosti o získání informací je k nalezení na oficiálních stránkách policie a také to, že pokud má soukromá osoba konflikt s jinou osobou, tento konflikt policie normálně řeší. V případě návratu do země původu žalobce tedy má možnost v situaci nebezpečí namítané vážné újmy se na příslušný policejní orgán obrátit. Žalobce v průběhu správního řízení neuvedl jediný argument, proč by mu arménské státní orgány měly takovou pomoc odmítnout poskytnout; naopak uvedl, že mu žádné nebezpečí v Arménii nehrozí.
10. Nedůvodná je také námitka, že se žalovaný nezabýval otázkou žalobcovy příslušnosti k rodině, jejíž člen (tj. syn žalobce) je prokazatelně pronásledován. Rodinu v tomto směru považoval žalobce za příslušnost k určité sociální skupině. S žalobcem lze souhlasit obecně v tom, že za určitých okolností lze rodinu považovat za sociální skupinu, nicméně žalobce v tomto směru poukazoval na problémy svého syna žijícího v Moskvě, v průběhu řízení se zmiňoval o hrozícím nebezpečí jemu a jeho manželce zcela obecně a tvrzené nebezpečí vážné újmy vůči své osobě v případě návratu do země původu v řízení neprokázal.
11. Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu žalobce jako nedůvodnou zamítl, přičemž v této věci rozhodl rozsudkem bez jednání podle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.
12. Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v tomto řízení úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady v souvislosti s tímto řízením nevznikly (ust. § 60 odst. 1 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 7. ledna 2020

JUDr. Petr Indráček
samosoudce